

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 89/2019-417

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátmi Mgr. Drahoslavom Potočkom, Čajakova 5, Košice, a JUDr. Jánom Lemešom, Žižkova 19, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/127/2017 z 8. februára 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavným sťažnostiam **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 9. mája 2019 a 3. júna 2019 po ich čiastočnom odmietnutí a spojení do jedného konania uzneseniami ústavného súdu z 5. novembra 2019 a 9. júna 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie obydlia podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením odvolacieho súdu v civilnom spore. Okrem toho sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia a finančného zadostučinenia 3 000 eur.

II.

2. Sťažovateľka sa spolu s manželom ako žalobcovia proti žalovanému 1, na ktorého mali previesť svoje práva k družstevnému bytu, a žalovanému 2 – bytovému družstvu, ktoré na žalovaného 1 po prevode ich práv previedlo vlastníctvo k bytu, domáhali na okresnom súde žalobou z decembra 2010 určenia toho, že sú členmi bytového družstva a nájomníkmi družstevného bytu. Sťažovateľka spolu s manželom tvrdili, že zmluva z 5. februára 2010, ktorou svoje práva k bytu previedli na žalovaného 1, je neplatná, keďže nemali vôľu previesť na žalovaného 1 práva k bytu a dohodli sa

s ním len na tom, že na zabezpečenie pôžičky na neho len dočasne prevedú tieto práva. Požičanie peňazí od žalovaného 1 sťažovateľka odôvodňovala tým, že spolu s manželom mali k bytovému družstvu dlh približne 5 000 eur a od žalovaného si požičali 25 400 s tým, že zvyšok chceli použiť na podnikateľskú činnosť manžela. Sťažovateľka spolu s manželom tvrdili, že spolu so zmluvou o prevode a dohodou o majetkovom vyporiadaní uzavreli aj zmluvu o pôžičke, podľa ktorej žalovaným 1 požičaných 25 400 eur mali vrátiť do 5. augusta 2010. Pôžičku aj chceli vrátiť, no žalovaný 1 im uviedol, že im peniaze nepožičal, ale od nich byt kúpil za 50 000 eur tak, ako bolo uvedené v zmluve o prevode členských práv. Žalovaní 1 tieto tvrdenia sťažovateľky a jej manžela popieral a stále tvrdil, že od nich za pri uzavretí zmluvy vyplatených 50 000 eur kúpil práva k bytu a nič im nepožičiaval, o čom svedčí aj to, že žiadna zmluva o pôžičke neexistuje.

3. Z dôkazov vykonaných okresným súdom vyplynulo, že sťažovateľka a jej manžel ako prevádzajúci na strane jednej a žalovaný 2 ako nadobúdateľ na strane druhej 5. februára 2010 podpísali dve listiny, pričom ich podpisy boli osvedčené u notára. Prvá listina označená ako zmluva o prevode práv a povinností bola vypracovaná podľa vzoru žalovaného 2, ktorému aj bola 5. februára 2010 predložená a z ktorej bola zrejmá vôľa sťažovateľky a jej manžela previesť na žalovaného 1 práva a povinnosti, ktoré mali k bytu. Z tejto listiny nie sú zrejmé žiadne osobitné dojednania strán. Druhá listina rovnako označená ako zmluva o prevode bola vypracovaná na podnet žalovaného 1 a je z nej zrejmé, že k prevodu práv k bytu dochádza za 50 000 eur, ku ktorých prevzatíu v hotovosti sťažovateľkou a jej manželom malo dôjsť podľa vyhlásenia v tejto listine ešte pred jej podpísaním. Okrem toho táto druhá listina obsahuje dojednanie, ktoré zohľadňuje, že sťažovateľka s manželom majú dlhy približne 5 800 eur. Okrem toho boli v konaní vypočutí svedkovia. Jeden zo svedkov vypovedal, že zoznámil manžela sťažovateľky, ktorý chcel predať svoj byt, so žalovaným 1. Ako svedok bol vypočutý notár, ktorý potvrdil, že osvedčoval podpisy na oboch listinách a z ním predložených listín vyplynulo, že okrem týchto zmlúv mala sťažovateľka a jej manžel so žalovaným 1 podpísať aj rozhodcovskú doložku s uznaním dlhu. Ďalší svedok vypovedal, že žalovaný 1 ho požiadala, aby pre neho vypracoval zmluvu o prevode práv k bytu, pričom uviedol, že obsah tejto zmluvy zodpovedal listine podpísanej sťažovateľkou a jej manželom. Okrem toho tento svedok uviedol, že spolu s manželom sťažovateľky a žalovaným 1 boli vyplácať dlhy u žalovaného 2 a u exekútora a boli na obhliadke bytu. Poprel, že by pre žalovaného 1 vyhotovoval zmluvu o pôžičke.

4. Okresný súd rozsudkom z 20. septembra 2016 žalobu sťažovateľov zamietol. Považoval za preukázané, že medzi sťažovateľkou a jej manželom a žalovaným 1, keďže podpisy sťažovateľky a jej manžela na zmluve neboli spochybnené, bola uzavretá zmluva o prevode práv k bytu. Okrem toho okresný súd poukázal na to, že bezprostredne po uzavretí zmluvy bol splnený dlh sťažovateľky a jej manžela na platbách spojených s užívaním bytu. Okresný súd prihliadol na to, že listiny označené ako uznanie dlhu sťažovateľky a jej manžela neboli v priebehu konania predložené. Takto vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil, že nebolo preukázané, že by sťažovateľka a jej manžel pri podpise zmluvy so žalovaným 1 nemali vôľu previesť svoje práva k bytu na žalovaného 1 alebo mali vôľu previesť tieto práva len dočasne pre účely zabezpečenia splácania pôžičky. Okresný súd zamietol návrhy na vykonanie dôkazov na osvedčenie pravosti ich podpisov z dôvodu, že ich podpisy boli osvedčené u notára, pričom považoval za rozhodné, že sťažovatelia tieto svoje podpisy na zmluve nespochybnili. Rovnako zamietol návrh na zisťovanie majetkových pomerov žalovaného 1 a toho, v akých konaniach žalovaný 1 vystupoval ako účastník konania.

5. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľka a jej manžel podali odvolanie. Odvolanie bolo odôvodnené nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnymi skutkovými zisteniami a právnym posúdením. Sťažovateľka a jej manžel poukázali na to, že nemali vôľu previesť práva k bytu, čo vyplýva z toho, že mali len dlh 5 000 eur a byt mali previesť za 50 000 eur, čo nezodpovedalo jeho trhovej cene. Chceli si len požičať peniaze a zmluva bola podpísaná v tiesni exekučného konania a za nápadne nevýhodných podmienok. Tvrdili, že od žalovaného 1 dostali len 25 400 eur. Žalobcovia popreli pravosť svojich podpisov na zmluve o prevode členských práv a navrhovali znalecké dokazovanie. Popreli uzavretie rozhodcovskej doložky a uznanie dlhu. Poukazovali na identické zmluvy o prevode členských práv a povinností z 5. februára 2010. Okresnému súdu vytkli, že sa nezaoberal ich námietkami o pravosti podpisov v overovacej knihe notára.

6. Krajský súd namietaným rozhodnutím rozsudok okresného súdu potvrdil. Vo vzťahu k namietanému nevykonaniu dôkazov krajský súd dospel k záveru, že podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku nie je daný tento odvolací dôvod, keďže vyhlásením uznesenia o vyhlásení dokazovania za skončené na pojednávaní okresného súdu 20. septembra 2016 došlo k zákonnej koncentrácii konania podľa § 154 Civilného sporového poriadku a advokát sťažovateľov uviedol, že nemá ďalšie návrhy na dokazovanie. Vo vzťahu k namietanej nesprávnosti skutkových zistení krajský súd dospel k záveru, že podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku tento odvolací dôvod nie je daný, keďže súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy v súlade s § 191 Civilného sporového poriadku, keď jasne a zrozumiteľne uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal pri budovaní skutkového základu a ako ich vyhodnotil. Jeho rozhodnutie o zamietnutí žaloby bolo založené na skutkovom zistení, že zmluva spĺňa všetky formálne a obsahové náležitosti a na jej základe došlo k právnym účinkom prevodu. Ak odvolatelia tvrdili, že ich úmyslom nebolo previesť práva k bytu, okresný súd správne uviedol, že toto ich tvrdenie nebolo preukázané dôkazmi, a preto okresný súd vychádzal zo skutkového záveru, že došlo k riadnemu uzavretiu zmluvy. Vo vzťahu k tomu, že sťažovateľka a jej manžel tvrdili, že zmluvu uzavreli v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, krajský súd uviedol, že podľa § 49 Občianskeho zákonníka je takáto okolnosť dôvodom na odstúpenie od zmluvy, k čomu však nedošlo.

III.

7. Sťažovateľka v oboch ústavných sťažnostiach opakuje skutkové tvrdenia, ktorými opisuje to, že jej úmyslom nebolo previesť práva k bytu na žalovaného 1, a tvrdí, že od žalovaného spolu s manželom nedostala odplatu za prevod 50 000 eur, dokonca ani pôžičku 25 400 eur, ale len 11 000 eur a žalovaný 1 zaplatil za ňu a jej manžela dlhy približne 5 000 eur. Ďalej opisuje priebeh udalostí z 5. februára 2010, a to ako sa následne domáhala ochrany v trestnom konaní. Konkrétne tvrdí, že v tento deň u notára zmluvy spolu s manželom podpísala, no zostali tam nezviazané, keďže ich žalovaný súril, čo viedlo k tomu, že na zmluvách nebol uvedený skutočný – zabezpečovací dôvod prevodu práv k bytu. Napokon poukazuje na osobu žalovaného 1, ktorý sa mal pokúsiť podvodne získať nehnuteľnosti aj od iných osôb. To malo viesť k tomu, že v konaní pred všeobecnými súdmi boli porušené jej základné práva tým, že všeobecné súdy sa vôbec nezaoberali predloženými kľúčovými dôkazmi falošných podpisov a zmlúv, čo malo za následok, že spolu s manželom prišli o svoje obydlie.

8. Krajský súd navrhol ústavnú sťažnosť odmietnuť a poukázal na podrobné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, ktorý sa vysporiadal s tvrdeniami sťažovateľky. Vo vzťahu k svojmu rozhodnutiu uviedol, že spolu s rozhodnutím okresného súdu ním bola daná jasná a zrozumiteľná odpoveď na podstatné a zásadné argumenty sťažovateľky.

9. Žalovaný 1 ako zúčastnená osoba sa k ústavnej sťažnosti vyjadril opakovane, pričom namietal skutkové tvrdenia sťažovateľky svojou interpretáciou vykonaného dokazovania a poukazoval na to, že v konaní pred ústavným súdom nemožno poukazovať na nové skutočnosti. Dokonca v konaní pred ústavným súdom navrhol vykonanie znaleckého dokazovania na pravosť podpisov sťažovateľky a jej manžela na zmluvách.

10. Sťažovateľka v následnom vyjadrení poukázala, že spolu s manželom nemali vôľu previesť práva k bytu. Predovšetkým však porušenie svojich práv vidí v tom, že napriek tomu, že okresnému súdu predložila súkromný znalecký posudok z roku 2015, okresný súd sa s týmto znaleckým posudkom nevysporiadal, a preto došlo k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia okresného súdu.

11. V rovnakom smere pokračovala argumentácia sťažovateľky a zúčastnenej osoby aj na verejných ústnych pojednávaníach ústavného súdu.

IV.

12. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

13. V spore sťažovateľky a jej manžela na strane jednej a žalovaného 1 na strane druhej išlo o skutkovú otázku preukázania vôle sťažovateľky a jej manžela, ktorá mala byť v rozpore s právnym následkom, ktoré vyvolali listiny, na ktorých bola zachytená ich vôľa, ktorá mala za následok stratu práv k ich bytu v prospech žalovaného 1. Tomu zodpovedala aj ich argumentácia, ktorej podstatou bolo spochybňovanie toho, že na súdom vykonaných listinných dôkazoch je zachytená ich skutočná vôľa. Procesný útok sťažovateľov vychádzal zo spochybňovania procesu vyhotovenia týchto písomných zmlúv. V konaní na všeobecných súdoch nešlo o posúdenie právnej otázky, ale o posúdenie otázky skutkovej, spočívajúcej v tom, či

sťažovateľka s manželom mali vôľu trvalo previesť svoje práva k bytu na žalovaného 1. Sťažovateľka tvrdila, že takúto vôľu nielen nemala, ale o nedostatku jej vôle vedel aj žalovaný 1, ktorý ju mal podviesť, keď takýmto konaním dosiahol to, že sťažovateľka s manželom podpísali dve listiny, ktoré nevyjadrovali ich skutočnú vôľu previesť práva k bytu, len pre účely zabezpečenia splatenia pôžičky.

14. Akákoľvek zmluva, hoc aj zachytená na listine, je právny konštrukt, ktorý právo vytvára v nadväznosti na stret vôle dvoch osôb, s ktorým následne spája právne následky. Ak k stretu vôle dvoch osôb nedôjde, nemôže prísť ani k uzavretiu zmluvy s vyvolaním predpokladaných právnych následkov. Či niekto mal vôľu uzavrieť právny úkon, možno vyvodit' z toho, či jeho vôľou bolo vyvolať právne následky spojené s takýmto právnym úkonom. Existencia vôle ako vnútorného postoja, ktorý sa navonok prejavuje v komunikácii s druhým subjektom právneho vzťahu, je otázkou skutkovou. Na túto otázku možno zodpovedať len s ohľadom na to, ako a za akých okolností došlo k prejavu vôle. Preto zistenie, či vôľou sťažovateľky a jej manžela bolo uzavretie zmluvy o prevode práv, nebolo otázkou právnou, ale výsostne otázkou skutkovou. K tomu však treba uviesť, že účelom konania o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je námietka o nesprávnom zistení skutkového stavu, nie je to, aby ústavný súd pokračoval v procese hodnotenia dôkazov tak, ako bolo skončené v konaní pred všeobecnými súdmi. Predmetom prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti primárne nie sú skutkové tvrdenia strán tak, ako ich strany prezentovali v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavnoprávny prieskum sa obmedzuje na otázku, či v konaní pred všeobecnými súdmi na strane jednej nedošlo k zjavnému omylu, v tomto prípade skutkovému omylu, na strane druhej na to, či proces pred všeobecnými súdmi, ktorý pozostával zo zisťovania sporných skutočností, následného rozhodovania o vykonaní dôkazov, ich samotného vykonania a hodnotenia nebol postihnutý takou vadou, ktorá by mala za následok zjavný skutkový omyl alebo vyvodenie takého skutkového záveru, ktorý by bol extrémne nelogický alebo pre nedostatok dostatočného hodnotenia dôkazov arbitrárny, a preto ústavne neudržateľný.

15. Závery namietaného rozhodnutia krajského súdu možno preskúmať len v súvislosti so závermi okresného súdu, na rozhodnutie ktorého s ohľadom na odvolanie nadviazal krajský súd. Z priebehu konania na okresnom súde je zrejmé, že okresný súd procesne vyhodnotil predmet sporu, keď dospel k záveru, že jeho podstata má skutkový charakter. Okresný súd hodnotil listinné dôkazy, z ktorých vyplývala vôľa sťažovateľky a jej manžela previesť práva k bytu na žalovaného 1. Okresný súd sa správne neuspokojil len s týmito listinnými dôkazmi a okrem sťažovateľky a jej manžela ďalej ako svedkov vypočul všetky osoby, ktoré v súvislosti s prevodom práv k bytu boli v bezprostrednom kontakte či už so sťažovateľkou a jej manželom alebo žalovaným 1. Zo žiadneho z takto vykonaných dôkazov nevyplývalo nič, čo by nasvedčovalo verzii sťažovateľky a jej manžela. Rovnako z týchto výpovedí svedkov nevyplýval žiaden rozpor, ktorý by spochybňoval verziu žalovaného 1. Jedinou okolnosťou, ktorá nasvedčovala verzii sťažovateľov, bolo to, že z listín predložených notárom vyplynulo, že sťažovateľka s manželom okrem sporných listín mohla podpísať pre žalovaného uznanie dlhu. I túto okolnosť však okresný súd neopomenul, vyzval žalovaného 1 na predloženie tejto listiny, na čo žalovaný 1 reagoval tak, že takouto listinou nedisponuje. I túto okolnosť však okresný súd hodnotil, no nedospel k záveru tvrdenému sťažovateľkou a jej manželom o tom, že si od žalovaného 1 požičali peniaze a len na zabezpečenie ich vrátenia podmienienečne previedli práva k bytu. Vo vzťahu k takémuto hodnoteniu dôkazov však nemožno dospieť k záveru, že by bol arbitrárny alebo že by viedol k zjavnému skutkovému omylu.

To platí o to viac, že sama sťažovateľka s manželom tvrdili, že uznanie dlhu nepodpisovali, podpisovali len zmluvu o pôžičke, ktorou nedisponovali.

16. Znova treba len zopakovať, že účelom ústavnej sťažnosti nie je dosiahnutie konečného justičného verdiktu o tom, či žalovaný 1 podviedol sťažovateľku alebo tomu bolo naopak, tak ako tvrdil žalovaný 1. Z namietaného rozhodnutia krajského súdu, ktorý preskúmaval skutkové závery okresného súdu, je však zrejmé, že dokazovanie pred všeobecnými súdmi sa dôsledne zaoberalo protichodnými skutkovými tvrdeniami strán a záver o neunesení dôkazného bremena sťažovateľkou vychádza z takej argumentácie, ktorá sa dôsledne zaoberala aj tvrdeniami sťažovateľky a jej manžela a ktorej výsledok nemožno označiť ako zjavný skutkový omyl. To zodpovedá i tomu, že skutkové objasnenie domnelého podvodného konania jednej zo strán pri osvedčovaní podpisov sa nepochybne spája s vyššou mierou náročnosti unesenia dôkazného bremena, keďže už samotná hmotnoprávna konštrukcia, ktorá si vyžadovala notárske osvedčenie podpisov na zmluve o prevode práv k bytu, bola nástrojom rekonštrukcie vôle sťažovateľky a jej manžela pri uzavretí zmluvy.

17. Vo vzťahu k namietanému procesu dokazovania nie je z pohľadu porušenia základných práv sťažovateľky dôvodná námietka v tej časti, v ktorej podľa nej došlo k nesprávnemu nevykonaniu znaleckého dokazovania na pravosť jej podpisu a podpisu jej manžela v osvedčovacej knihe notára, a rovnako v tej časti, v ktorej neboli vykonané navrhované dôkazy týkajúce sa príjmových pomerov žalovaného 1 a rovnako jeho účasti v iných obdobných sporoch. Nevykonanie týchto dôkazov bolo zdôvodnené na strane jednej tým, že sťažovatelia nepochybnili svoje podpisy na sporných zmluvách, a na strane druhej tým, že zistenie majetkových pomerov žalovaného 1 a toho, ako sa zúčastňuje na iných sporoch, je právne bezvýznamné pre posúdenie platnosti sporných zmlúv. Úvaha vo vzťahu k nevykonaniu znaleckého dokazovania priamo nadväzuje na iné skutkové zistenie, ktoré vylučuje význam vykonania takéhoto dôkazu. Na strane druhej strohosť konštatovania vo vzťahu k nedôvodnosti zisťovania majetkových a iných pomerov žalovaného 1 sťažovateľa nadväzuje na závery dokazovania v konkrétnom vzťahu sťažovateľky a jej manžela so žalovaným 1.

18. I keby bolo možné dospieť k záveru, že v konečnom dôsledku bolo možné dokazovanie vo veci sťažovateľky v konaní na všeobecných súdoch vyhodnotiť i v jej prospech, ústavný súd ako súdny orgán oddelený od sústavy všeobecného súdnictva nadobudol presvedčenie, že opačný záver všeobecných súdov neviedol k zjavnému skutkovému omylu a odôvodnenie rozhodujúceho skutkového záveru zodpovedá ústavným nárokom na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, ako ho predpokladajú ústavné práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces. Odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu zodpovedá takému postupu súdu, ktorý sťažovateľke umožňoval realizovať jej procesné práva v ňou zapríčinennej zložitej dôkaznej situácii. Závery všeobecných súdov sú výsledkom vysporiadania sa s argumentáciou sťažovateľky tak, ako ju prezentovala aj v ústavných sťažnostiach. Preto nemožno dospieť k záveru o porušení jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnako nemožno dospieť k záveru o porušení jej základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy a práva na rešpektovanie obydlia podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, keďže k týmto zásahom došlo na základe úkonov sťažovateľky, o ktorých nebolo rozhodnuté, že by boli neplatné a s ktorými právny poriadok spája stratu jej práv k bytu. Preto nebolo ústavnej sťažnosti vyhovené.

19. Podľa § 67 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pripája k tomuto rozhodnutiu odlišné stanovisko sudca Peter Straka, ktoré sa týka výroku a odôvodnenia rozhodnutia

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2022

Peter Straka
predseda senátu